

Ur *Ett drömspel* av August Strindberg

OFFICERN

Sju år har jag gått här! Sju gånger tre hundra sextiofem gör mig två tusen fem hundra femtifem! Och den här dörren har jag sett på två tusen fem hundra femtifem gånger, utan att komma underfund med vart den bär! Och den där väpplingen som skall släppa in ljus... åt vem skall det släppa in ljus? Är det någon därinnanför? Bor det någon där?

Det ser ut som en skafferidörr som jag såg när jag var fyra år och en söndagseftermiddag följde med jungfrun bort! Bort, i familjer, till andra jungfrur, men jag kom aldrig längre än i köken, och jag satt mellan vattentunnan och saltskåpan; jag har sett så mycket kök i min dar, och skafferierna var alltid i farstun, med borrhålor och en väppling!... Men inte har operan något skafferi efter de inte har något kök! [Sjun-ger]. Victoria!...

Nu måste hon vara här snart!... Den där blåa Stormhatten där ute! Den har jag sett sen jag var barn... Är det samma en?...

Jag minns i en prästgård, då jag var sju år... den gången kom det ett bi, och gick in i hatten... då tänkte jag: nu har jag dig! och så knep jag om blomman; men biet stack igenom, och jag grät... men så kom prostinnan och la våt jord på... sen fick vi smultron och mjölk till kvällen!... Jag tror att det mörknar redan! — Jag skall säga åt Glasmästaren att han sätter i dubbla rutor för det är snart vinter och jag fryser så fasligt!